

θέατρο

κατά τη διάρκεια των δοκιμών γνώρισε τον άνθρωπο που έγινε ο μελλοντικός σύζυγός της, τον Βλάση Ζώτη, που υποδύεται στην παράσταση τον εραστή της. Ο έρωτας ανάμεσά τους ήταν κεραυνοβόλος και καρπός του είναι το μόλις, επτά μηνών αγοράκι τους. «Είναι πολύ κοινωνικός και ανεξάρτητος», λέει η

Μπέτυ. «Κάπως έτσι ήμουν κι εγώ». Η Μπέτυ είναι κόρη της γνωστής ηθοποιού Άννας Μακράκη. «Ο τρόπος που πέρασα τα παιδικά μου χρόνια», εξηγεί, «καθόρισε τη σημερινή επαγγελματική μου πορεία. Θυμάμαι ότι ακολουθούσα συνέχεια τη μητέρα μου στο θέατρο, όπου κρυφοκοίταζα τους ηθοποιούς από τις κουίντες, κοιμόμουν στα καμαρίνια, μιλούσα με σημαντικούς ανθρώπους του θεάτρου, ανάμεσά τους τον Μάνο Κατράκη και τον Αλέξη Μινωτή. Κυριολεκτικά μεγάλωσα στα γόνατά τους. Όσο για τη μητέρα μου, τη θαύμαζα απεριόριστα». Δεν επηρεάστηκε ούτε καθοδηγήθηκε από τη μητέρα της για να γίνει ηθοποιός.

«Να γίνω ηθοποιός ή να ασχοληθώ με τα οικονομικά που έχω σπουδάσει;» τη ρωτούσε τον καιρό που φοιτούσε ήδη σε δραματική σχολή, όπου μάλιστα διδασκε και η μητέρα της.

«Να σε δω στο θέατρο και θα σου πω», της απαντούσε η Άννα.

«Όταν, έπειτα από χρόνια, σχολίασε θετικά τη συμμετοχή μου σε μια παράσταση, η αποδοχή της είχε για μένα ιδιαίτερη αξία», λέει η Μπέτυ. Κοντά της, πάντως, νιώθω σαν μαθήτριά. Κάποτε, μάλιστα, που παίξαμε μαζί στη Βενετοάνα σε σκηνοθεσία Θωμά Μοσχόπουλου, ήμουν εντελώς κομπλιριμένη. Είχα την εντύπωση πως ένα μάτι ήταν συνέχεια στραμμένο πάνω μου».

Σήμερα η Μπέτυ, πιο σίγουρη για τον εαυτό της, υποστηρίζει με πάθος το Εργαστήριο που άνοιξε πρόσφατα μαζί με τη μητέρα της και τον σύζυγό της. Πρόκειται για έναν χώρο σεμιναρίων στου Ψυρρή (Αγίας Θέκλας 16), όπου μέχρι σήμερα έχουν φιλοξενηθεί γνωστοί δημιουργοί, ενώ αναμένεται και ο Ρώσος σκηνοθέτης Μίσα Αλιένγκο, πρόεδρος της Κινηματογραφικής Σχολής του Κίεβο.

«Η τέχνη προηγείται της ζωής και ενώνει κόσμο, που κάτω από

άλλες συνθήκες δεν θα έρχονταν κοντά», υπογραμμίζει η Μπέτυ. Προσθέτοντας πως, αν υπήρχαν χρήματα, θα είχε δημιουργήσει μια θεατρική στέγη, ένα όνειρο που κάποια στιγμή ελπίζει να υλοποιηθεί. Κατά τη γνώμη της, ίσως η πιο σκληρή πλευρά στον θεατρικό χώρο είναι η

ελλιπής αναγνώριση καταξιωμένων ηθοποιών, που έχουν αφιερώσει μια ζωή στο θέατρο, τη στιγμή που χαιρούν πλήρους αποδοχής του κοινού ηθοποιοί που πρόσκαιρα μόνο απασχολούν τη δημοσιότητα. «Θυμάμαι πως, όταν έπαιζα στην τηλεοπτική σειρά Ο Πέτρος και τα Κορίτσια του, αρκετοί δημοσιογράφοι ζητούσαν συνεντεύξεις από εμένα και όχι από τα "εραά τέρατα" που βρίσκονταν στα διπλανά καμαρίνια ή από τη μητέρα μου. Ντρεπόμενα αφάνταστα». Δεν κάνει εκπτώσεις στις επιθυμίες της και είναι έτοιμη να αντιμετωπίσει το μέλλον.

«Το σίγουρο είναι πως δεν το φοβάμαι. Ακόμη κι αν μείνω χωρίς ρόλο, θα επιβιώσω με αξιοπρέπεια. Έχω, πάντως, ένα αίσια στο πείσμα να πετύχω όσα επιθυμώ, γι' αυτό μπορώ να κάνω όνειρα χωρίς περικοπές».

—Κατερίνα Παπαγεωργίου

Υπηρετεί με συνέπεια και συνέχεια τον χώρο που την αγκάλιασε από τα παιδικά της κιόλας χρόνια, το θέατρο.

ΜΠΕΤΥ ΝΙΚΟΛΟΥΣΗ

Συναντηθήκαμε στο τρένο του Ρουφ! Σ' ένα από τα βαγόνια του έχει σταθμεύσει εδώ και τρία χρόνια το γνωστό θρίλερ του Άλφρεντ Χίτσκοκ *Η Κυρία Εξαφανίζεται*. Καθισμένη ανάμεσα στους θεατές, συναντάω το βλέμμα της Μπέτυς, που εισβάλλει στο βαγόνι ντυμένη με γούνα και καπέλο εποχής, μαζί με τον εραστή της, αποφασισμένη να τον πείσει να χωρίσει για να ζήσει μαζί της.

«Όταν ένα βαγόνι τρένου γίνεται θεατρική σκηνή, είναι ιδιαίτερα δύσκολο να βρεις μέτρο στην ερμηνεία σου», μου λέει αργότερα η Μπέτυ, που στην παράσταση συμμετέχει και ως βοηθός σκηνοθέτη. «Η μεγαλύτερη δυσκολία είναι ότι κινούμαι σε απόσταση αναπνοής από τον θεατή, που συμμετέχει στα δράματα σαν να πρόκειται για προσωπική του υπόθεση». Για την ίδια το έργο ίσως να έχει γίνει ένα είδος «οικογενειακής υπόθεσης», καθώς